

[Christmas Møller.]

om Arbejdskonflikten i 1936—37 og om Forslag til Lov om Forlængelse af Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, fremsat af fg. Statsminister H. P. Hansen den 8. April 1937, vil han se, at Forslaget gik ud paa at ophøje Mæglingsforslaget til Lov, og han vil vide, at Det konservative Folkeparti og Venstre gjorde det Synspunkt gældende, at man skulde have Sagen ordnet ved Voldgift. Men det blev — jeg vil ikke sige brutalt, for det er saa voldsomt —, men det blev afvist, og Lovforslaget blev vedtaget her i Tinget af Regeringspartierne imod Venstre, Konservative Folkeparti, Retsforbundet og det kommunistiske Parti og hele den tyrkiske Musik, om jeg saa maa sige, og i Landstinget havde det kun 38 Stemmer mod 35. Men det gik jo rigtig godt, og Stauning var veltilfreds, for Stauning havde Forstand paa den Slags Ting og sagde: bare det bliver vedtaget, gaar det nok.

Men vi tager det næste Eksempel, som næsten er bedre, navnlig for det ærede Medlem, og hvis jeg maa give min — jeg kan baade sige gamle og tidligere Ven Aksel Larsen et godt Raad, saa er det, at han skulde lytte til Loven af 8. April 1938 om Afgørelse af den mellem Andels- og Privatslagteriernes Arbejdsgiverforeninger og Dansk Slagteriarbejderforbund samt Dansk Kedel- og Maskinpasserforbund bestaaende Uoverensstemmelse. Ved denne Lov, som blev gennemført i 1938, ordnede man Spørgsmaalene paa samme Maade: man ophøjede Forligsmandens Forslag til Lov, og ved denne Lejlighed var Stillingen den — det er det, jeg beder navnlig det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen om at huske, fordi jeg af gammelt Venskab gerne vil gøre ham en Tjeneste, at han ikke skal plumpe ud, naar han nu skal tale saa kraftigt om lidt —, at Lovforslagets Vedtagelse skete i Folketinget med 74 Stemmer, Regeringspartierne og Kommunistpartiets, mod 55, Venstre, Konservative Folkeparti og de smaa Partier, som vi helst har glemt nu, og i Landstinget med 37 mod 31.

Jeg maa have Lov til at sige til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at jeg synes, at han husker „sin Herres Stemme“ daarlige, og at man paa den anden Side kunde have sagt til den højtærede Statsminister, at han har gaaet i en lidt bedre Skole og har tænkt: nu er der den Konflikt, hvem var Statsminister dengang, vi havde en anden af samme Art, hvordan løste han den? Jeg lagde ogsaa Mærke til, at den højtærede Statsminister fuldkommen

med Rette sagde, at det næsten nøjagtigt var Forslaget fra før Krigen og Besættelsen.

Der kan derfor efter vor Opfattelse, naar man ser paa, hvorledes der har været handlet tidligere, ikke være nogen som helst Tvivl om, at Regeringen har handlet rigtigt ved at fremsætte Forslaget. Jeg overlader til andre at gøre de fornøjelige Bemærkninger, som kan gøres, om, at her ophøjer nu Venstre som Regeringsparti Forligsmandens Forslag til Lov, og maaske andre vil stille Forslag om tvungen Voldgift; i gamle Dage var det omvendt. Saadan er Livet nu engang. Den højtærede Regering har overhovedet, synes det mig, lært, jeg kan næsten sige paa forbilledlig Maade, at eet er at være Opposition, et andet Regering, og det skal den ikke høste Utak for fra vor Side.

Men i denne Situation, hvor man alt-saa kunde have ventet, at det socialdemokratiske Parti, i Overensstemmelse med sine Traditioner, snarest takkede Statsministeren for hans Forslag, holdt det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft den Tale, vi lige har hørt, og Kvintessensen af den var, at det efter hans Mening, idet han sagde, at han og hans Parti ikke kunde tiltræde Forslaget, ikke vilde være rigtigt at løse Problemet nu, og med „nu“ mener jeg øjeblikkelig — saaledes opfatter jeg det ærede Medlem. Det ærede Medlem erkendte Slagterierhvervets enorme Betydning og erkendte derfor ogsaa, at en langvarig Konflikt paa dette Omraade, selv om den kun omfatter faa Personer, lader sig ikke opretholde. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han mente — fordi man nu engang er et stort Parti og stræber mod Magten, jfr. det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, og derfor har, hvis jeg maa sige det saaledes, Stormagtsfornemmelser i det smaa og gerne skal gøre det bedre, end andre vilde kunne —, at alt for længe skal dette heller ikke med vor Vilje gaa, men der er saa mange Momenter i Situationen: man har lige faaet Strejkeretten, og saa skal man ogsaa have Lov til at bruge den lidt — det er blot et uheldigt Omraade, det unægteligt drejer sig om —, den særlige Stemning, der raader, og den Resignation, man har vist i Besættelsesaarene. Heri er jeg ikke meget uenig med det ærede Medlem, hvorfor jeg ogsaa har Forstaaelse for Krav og Ønsker fra den Side, men jeg kunde maaske blot spørge det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, og ogsaa Gruppens Formand, det ærede Medlem Hr. V. Bühl, om de ikke vil paavise, hvor de ønsker, at Rigsdagen skulde have